

тамъ, че всички излизатъ неблагодарни. Ни една отъ тѣхъ не може да разбере, че безъ мене е нищо . . .

Брадата щѣла още да приказва, но бабата ѝ побѣркала. Свѣршила преждата си, та станала да вземе друга кѫделя.

— Я, пѣкъ де съмъ свалила тая, когато съмъ взимала другата отъ раклата.

— Какво думашъ, бре жена? Това не е кѫделя. Това е брада.

Но бабата не го и чула. Тя пристегнала брадата на прелцата и запрела. Преде, а нишка не се лови. Па като приплюнчила прѣсти, завѣртѣла отново. Пакъ сѫщо . . . Че какво ще е туй, бѣ джанъмъ? А брадата писка, та се кѫса, но жена ли ще те чуе?

— Нали ти казахъ, бѣ бабо? Брада е . . .

— Я мѣлчи тамъ, бре дѣртако: ти ще ме учишъ . . . Прѣвъ пѣтъ преда кѣлчища . . .

Пакъ трие прѣсти, и пакъ нищо не излиза.

И тя снела брадата отъ прелцата и я подпѣхнала между разглобените рамки на прозорчето.

— Ами че туй нѣщо глави кичи, бѣ бабо . . .

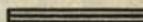
Бабата нищо не му отвѣрнала. Мѣлчаливо си взела друга кѫделя и запрела . . .

— Отъ едно мѣсто се раждатъ, пѣкъ еднакви не излизатъ.

— Сега по-малко духа, а? И дѣдо, протегналъ дланъ къмъ прозореца, погледналь главата.

Главата се навела и нищо не казала.

Нищо нѣма да кажа и азъ . . .

С

На нивата.

Старость — хладна, безнадеждна.

Грижа — давна, бедность — трепна . . .

— „Дий, воловци, хайде дий!

Ще починемъ нѣвга ний! . . .

И на васъ е тежко рало,

И на мене — опустѣло!

Ала що да сторимъ? — Дий!

Ще починемъ нѣвга ний!